

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10.11.2016 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Richarda Skýby a přísedících Jaroslavy Grzinčičové a Jiřího Ramzera, **t a k t o :**

obžalovaná:

nar. [redacted] bytem [redacted]

j e v i n n a , ž e

dne 22.11.2013 v době od 12,43 hodin do 13,30 hodin v kanceláři č.428 v objektu Policie ČR, Krajské ředitelství Libereckého kraje, Odbor hospodářské kriminality, Liberec, Třebízského 1244/2, po předchozích neúspěšných snahách sejít se s ní mimo úřední prostory Policie České republiky, kapitánce Policie České republiky [redacted] vrchní komisařce služebně činné v Odboru hospodářské kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje, o níž věděla, že v předchozí době vykonávala úkony a rozhodovala v trestním řízení, které bylo vedeno policejním orgánem Odborem hospodářské kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje pod č.j. KRPL-11224/TČ-2011-180080, v úmyslu docílit toho, aby v této věci v rozporu se zákonnými povinnostmi policistky v trestním řízení vyplývajícími pro ni jak ze zákona o Policii České republiky, tak zejména z trestního řádu, bylo vydáno rozhodnutí o odložení věci a nebylo zahájeno trestní stíhání proti ní a [redacted] nabídla úplatek ve výši 500.000,- Kč, přičemž si počínala tak, že během

pokračování:

č.j.6T 299/2014-336

rozhovoru o jiné trestní věci vlastnoručně napsala na papír text „NEURAŽTE SE NABÍZÍME 500 tis JESTLI MŮŽETE POMOC TO ODLOŽIT POLOVINA IHNED PAK TEN ZBYTEK“, papír s tímto textem předložila [REDAKCE] a když ta úplatek odmítla, snažila se jí přemluvit k převzetí úplatku tvrzením, že nabídku učinila proto, že je jim sympatická, že jí nechce dostat do problémů, ale že peníze jí dá osobně, a aby o odložení věci přesvědčila svého vedoucího nebo státního zástupce, přičemž dne 4.12.2013 v budově Policie České republiky v Liberci, ulici Třebízského 1244/2, znovu ověřovala, zda je [REDAKCE] ochotna za úplatek trestní řízení v jejich prospěch ovlivnit,

t e d y

jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nabídla úplatek, přičemž spáchala takový čin vůči úřední osobě,

t í m s p á c h a l a

zločin podplácení podle § 332 odst.1,2 písm.a,b) tr.zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 332 odst.2 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let.**

Podle § 81 odst.1 tr.zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst.1 tr.zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **3 (tří) let.**

Podle § 67 odst.1,2 písm.a,b) tr.zákoníku se obžalované ukládá **peněžitý trest v 25 denních sazbách po 2.000,- Kč.**

Podle § 69 odst.1 tr.zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **3 (tří) měsíců.**

Odůvodnění

Soud po dokazování provedeném v hlavním líčení zjistil následující skutkový stav:

[REDAKCE] vrchní komisařka služebně činná v Odboru hospodářské kriminality v rámci Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje, prošetřovala v druhé polovině roku 2013 obžalovanou a jejího známého [REDAKCE] pro podezření ze spáchání majetkových trestných činů. Věc byla vedena pod č.j. KRPL-1124/TČ-2011-180080. S obžalovanou už dříve jednala a přijala její trestní oznámení v červnu 2013, kdy se jednalo o věc tehdy podezřelého [REDAKCE] pro podezření z trestného činu podvodu. Obžalovaná ji požádala o schůzku mimo

budovu policie, ale tyto snahy byly neúspěšné. [REDAKCE] s obžalovanou mluvila dne 22.11.2013 v době od 12,43 do 13,30 hodin v kanceláři č.428 v objektu Krajského ředitelství Libereckého kraje, Odbor hospodářské kriminality, Liberec, Třebízského 1244/2. Obžalovaná se během rozhovoru snažila dosáhnout toho, aby v uvedené věci [REDAKCE] jednala v rozporu se zákonnými povinnostmi policistky v trestním řízení. Tyto pro ni vyplývají jak ze zákona o Policii České republiky, tak zejména z trestního řádu. Konkrétně chtěla dosáhnout vydání rozhodnutí o odložení věci a aby nebylo následně zahájeno trestní stíhání proti ní a [REDAKCE]. Nabídl [REDAKCE] úplatek ve výši 500.000,- Kč. Provedla vše tak, že během rozhovoru o jiné trestní věci vlastnoručně napsala na papír text „NEURAŽTE SE NABÍZÍME 500 tis JESTLI MŮŽETE POMOC TO ODLOŽIT POLOVINA IHNEDE PAK TEN ZBYTEK“. Listinu s tímto textem předložila [REDAKCE] která úplatek odmítla. Posléze se jí snažila přemluvit k převzetí úplatku tvrzením, že nabídku učinila proto, že je jí sympatická a nechce ji dostat do problémů. Peníze jí měla dát osobně. [REDAKCE] měla o tzv. odložení věci přesvědčit svého vedoucího nebo státního zástupce. Ovšem [REDAKCE] uvedené jednání oznámila svému vedoucímu a státnímu zástupci už 22.11.2013. Obžalovaná se dne 4.12.2013 při jednání ve stejné budově jako při první schůzce, u jednání byl přítomen [REDAKCE] snažila ověřit, jestli je [REDAKCE] ochotna za úplatek trestní řízení v její prospěch ovlivnit. Vzápětí poté byla spolu s [REDAKCE] zadržena a byla u ní nalezena listina se shora uvedeným textem, vedle dalších listin. Trestní stíhání obžalované spolu s [REDAKCE] nakonec v přípravném řízení proběhlo a nyní je na oba podána obžaloba u zdejšího soudu pod sp.zn. 2 T 23/2016, která dosud rozhodnuta není.

Soud pro své skutkové závěry vycházel z výpovědí svědkyně [REDAKCE] policistky zařazené na Odboru hospodářské kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje. Z její výpovědi bylo zjištěno, že s obžalovanou se v rámci výkonu služby setkala při prošetřování podezřelého [REDAKCE]. Věc prošetřovala od roku 2011. Stručně popsala podstatu jejich jednání. Nakonec věc postoupila jinému útvaru, ale věc jí byla vrácena zpět k vyřízení počátkem roku 2013. Obžalovaná ji v březnu 2013 kontaktovala a chtěla se dozvědět stav v této věci. Vedle toho chtěla pomoci při podání trestního oznámení, kdy jako poškozená zaplatila za autoškolu, ale kurs neabsolvovala (jedná se věc obviněného [REDAKCE] vedenou u zdejšího soudu vedenou pod sp.zn. 6 T 230/2014 – viz níže). Obžalovaná ji nabídla zprostředkování bydlení ve volném bytě v Liberci Zeleném údolí. Poté ji kontaktovala znovu až 17.10.2013, data svědkyně uváděla přesně, protože nahlížela do poznámek. Opět se sešly za měsíc, konkrétně 19.11.2013, den předtím si zavolaly. Při osobním setkání ji řekla, že by se s ní chtěl u přehrady v Liberci sejít [REDAKCE]. Poté se s ní obžalovaná sama chtěla setkat v Chrástavě u zámečku. Tehdy prošetřovala trestnou činnost obžalované a [REDAKCE] spočívající v půjčování peněz se zástavou nemovitostí, nyní vedeno u zdejšího soudu pod sp.zn. 2 T 23/2016. Věc se předala jiné složce z důvodu změny právní kvalifikace. Po konzultaci s nadřízeným [REDAKCE] schůzku zrušila, nikde se také s obžalovanou mimo svou kancelář nesešla. Také chování obžalované oznámila GIBS, jeho pracovníkem jí bylo řečeno, aby k této věci založila číslo jednací, což učinila. Podání se předalo zdejšímu Státnímu zastupitelství. Sešly se s obžalovanou znovu dne 22.11.2013 v její

pokračování:

č.j.6T 299/2014-337

kanceláři. Na schůzku si vzala diktafon, který k tomu dostala od kolegy [REDAKCE]. Diktafon bohužel nezapnula, proto nebyl rozhovor nahrán. Obžalovaná ovšem nabídku stejně napsala, podle všeho vzala do úvahy předchozí zmínku o odposlechu kanceláře [REDAKCE]. Výše úplatku byla 500.000,- Kč. Navíc se nabídka týkala také [REDAKCE] prošetřovaného spolu s obžalovanou. Nedostala žádný pokyn, jak hovor vést, především o penězích mluvit neměla. Obžalovaná mluvila o [REDAKCE] ale pro obavy z odposlechu ji svědkyně napsala, aby „mluvila o [REDAKCE]“. Sama obžalovaná měla podezření na natáčení v kanceláři a před napsáním nabídky se rozhlížela po kanceláři (č.l.197). Při odchodu ještě obžalovaná navrhovala, že by nabídla peníze od [REDAKCE] vedoucímu odboru nebo státnímu zástupci. Po skončení schůzky podala trestní oznámení na zdejší státní zastupitelství a také vše nahlásila. Znovu se s obžalovanou a už také s [REDAKCE] sešla 4.12.2013. Při této schůzce se ale nic konkrétního neřeklo, ale tentokrát už bylo v její kanceláři namontováno nahrávací zařízení. Svědkyně také popřela tvrzení obžalovaného, že by ji řekla o prošetřování jí samotné a státního zástupce [REDAKCE] ze strany GIBS. Mimoto státního zástupce by GIBS na základě příslušnosti nevyšetřoval, dodává soud. Obavy z možného sledování ze strany GIBS, ale svědkyně přiznala. Nevěděla o žádné dopravní nehodě náčelníka, správně ředitele Policie ČR v České Lípě, o které mluvila obžalovaná. Rovněž tak popřela tvrzení obžalované, že by poskytla část jejího spisu [REDAKCE] a protokol z hlavního líčení vyvrací její výpověď potvrzuje, spis samotné [REDAKCE] vedený u zdejšího soudu pod sp.zn. 3 T 134/2013 rovněž. Argumentace znalostí spisové značky Policie ČR ze strany [REDAKCE] je zcela prostý, protože jí citovaná spisová značka je totiž značka věci, kde vypovídala jako svědkyně v případě poškozeného [REDAKCE]. Není tedy divu, že ji znala. Obhajoba argumentovala další spisovou značku, kterou svědkyně znala – KRPL 6578-9/Tč-2013-184-KL. Jednalo se o věc následně vedenou u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp.zn. 4 T 98/2014. V níž byla [REDAKCE] stíhána pro zločin křivého obvinění policisty [REDAKCE] který se měl znát s obžalovanou. [REDAKCE] byla zproštěna. Obžalovaná o této věci věděla, protože v ní byla vyslýchána jako svědkyně. Soud z výpovědi svědkyně vycházel z několika důvodů. Primárně je svědkyně policistka. Nejedná se navíc o řadovou policistku, ale má poměrně vysokou hodnost a vyšetřuje závažnou hospodářskou trestnou činnost. Vůči obžalované vypovídala bez averze, věcně a logicky. Od počátku šetření ve věci jednala standardně. Soud za takové jednání považuje postup, kdy uplácení obratem oznámí. Svědkyně tak učinila a jednání obžalované oznámila svému nadřízenému a podala trestní oznámení. Výpověď svědkyně je ve shodě s výpověďmi svědků [REDAKCE] [REDAKCE] dále s trestním oznámením podaným už 22.11.2013 a dalšími listinnými důkazy. Stejný den byl svědkyni sepsán záznam o tzv. nestandardním chování, týkal se obžalované a [REDAKCE]. Konečně také ve shodě se znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví.

Zajištěn byl také písemný návrh úplatku ze strany obžalované u této zajištění 4.12.2013. Návrh svou formou odpovídá způsobu vyjadřování obžalované a úrovni jejího vzdělání. Obžalovaná je vyučená prodavačka, což také vysvětluje hrubé pravopisné chyby byť v relativně krátké větě. Jinou věcí je použitelnost tohoto důkazu pro způsob jejího získání. Osobní prohlídku upravuje ust. § 82 odst. 3 tr. řádu.

Osobní prohlídka se provede za situace, kdy je podezření, že konkrétní osoba má u sebe věc důležitou pro trestní řízení. Soud pomíjí věc nebezpečnou upravenou v následujícím odstavci. Osobní prohlídku v přípravném řízení provede policejní orgán a také osoba stejného pohlaví podle § 83b odst. 2, 3 tr. řádu. Citované zákonné požadavky byly policií splněny, ale nikoli povinnost podle § 84 tr. řádu. V tomto ustanovení je upraven postup těsně před provedením domovní nebo osobní prohlídky. Této věci se týká osobní prohlídka a před ní je třeba příslušnou osobu vyslechnout a vyzvat k dobrovolnému vydání hledané věci. K tomuto zákonnému postupu ovšem nedošlo a obžalovaná byla zadržena bez dalšího, tedy bez vydání věci – kabelky. Podobná pochybení nejsou bohužel zcela výjimečná (III. ÚS 464/2000 a III. ÚS 486/98) a jedná se porušení ústavně zaručených práv na osobní nedotknutelnost, konkrétně v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku. Na druhou stranu předmětné listiny obžalovaná vydala dobrovolně v souladu s ust. § 78 odst. 1 tr. řádu podle protokolu na č. l. 45, dobrovolnost potvrdili také svědci, kteří tuto prohlídku provedli a proto je také procesně použitelná.

K zadržení obžalované byli vyslechnuti policisté, kteří jej provedli. První z těchto svědků je [REDAKCE], která provedla prohlídku obžalované. Dále soud z její výpovědi zjistil, že [REDAKCE] je její kolegyně na odboru hospodářské kriminality, ale náplň práce mají odlišnou. O nabídce úplatku nevěděla ničeho. Na osobní prohlídku si už příliš nepamatovala. O její provedení ji požádal kolega, protože na oddělení byla jediná žena. Prohlídka sama proběhla tak, že vyndala z kabelky veškeré věci a dala je na stůl. Na chování obžalované se nepamatovala, ale na nic zvláštního si nevzpomněla. O provedení prohlídky požádala [REDAKCE]. Z jeho výpovědi bylo zjištěno, že v roce 2013 pracoval jako policejní komisař v České Lípě. Provedením zadržení byl pověřen s kolegy [REDAKCE]. Celý úkon proběhl zcela v klidu. Obžalovaná s nimi spolupracovala, nijak neprotestovala a především k vydání věci byla vyzvána. K nalezené listině jim řekla, že se týká koupě nějakého domu. Z výpovědi již zmíněného [REDAKCE] bylo zjištěno, že v roce 2013 působil jako vyšetřovatel hospodářské kriminality v České Lípě. O této věci dostali oznámení od Krajského ředitelství v Liberci. Důvodem pro tento bylo, že měli zkušenosti s šetřením podobné trestné činnosti – nabídnutí úplatku policistovi, včetně operativní činnosti. Sám vyslechl [REDAKCE] aby věděl, o co se vůbec jedná a co dosud proběhlo. Pomáhal s instalací kamer v kanceláři [REDAKCE] a průběh schůzky sledoval. Po jejím skončení rozhodl o zadržení obžalované s [REDAKCE]. Zadržení proběhlo zcela běžně. Obžalovaná nic neřekla, chovala se klidně. Prohlídce sám přítomen nebyl. O nálezu předmětné listiny se dozvěděl od [REDAKCE], kterému řekl, aby obžalovanou vyzval k jejímu vydání, což se zadokumentovalo. Následně obžalovanou i [REDAKCE] převezli k dalším úkonům do České Lípy, druhý den je propustili. Posledním z policistů na místě zadržení byl [REDAKCE]. Také on byl služebně zařazen do České Lípy. Svědek znal [REDAKCE] a v této věci se mělo o nabídku úplatku. Zadržení v Liberci prováděli pro vyloučení z možné podjatosti na podnět [REDAKCE]. Provedení samotné vedl [REDAKCE]. Sám byl přítomen sepsání protokolu o zadržení. Osobní prohlídku obžalované provedla [REDAKCE] ale nevěděl, kdo ji tímto pověřil. K zajištěné listině obžalovaná tvrdila, že se týká koupě nemovitosti pro dceru. Výpovědi všech tří svědků prokazují, že zadržení obžalované

pokračování:

č.j.6T 299/2014-338

proběhlo nekonfliktně. K vydání listiny byla vyzvána a její obsah vysvětlovala tím, že se týká prodeje nemovitosti, což je ovšem podle dikce nesmysl. Při prodeji nemovitosti se nikdo neuráží a nic se neodkládá. Neměla by důvod žádat o jakýsi odklad, když by skutečně něco chtěla koupit.

Ke shora uvedené a vydané listině byl zpracován znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Znalce byla také vyslechnuta. Uvedla podklady pro zpracování posudku a použité metody. Znalce v posudku názorně vyznačila shodné a rozdílné znaky v písmu na předmětné listině a v podpisech, resp. dalších písemných projevech obžalované, m.j. žádosti o vydání dokladů, v nichž je i hůlkové písmo. Znalce porovnávala sklon, výškové a šířkové relace, vázanost, tzv. tvar a směr základny, umístění a způsob psaní diakritických znamének, konečně také způsob jednotlivých písmen abecedy. Problémem sice bylo, že posuzované projevy byly vyhotoveny za odlišných podmínek, kdy problémem je zejména umístění písmen do kolonek v žádostech, ukázka je na č.l.279. Druhým pak doba vyhotovení, protože rychlejší tempo psaní obecně vede ke zjednodušování tvarů. Obžalovaná při výslechu na policii bezpochyby byla ve stresu a potřebovala i krátký text napsat co možná nejrychleji. Na základě srovnání dospěla znalce k závěru, že sporný – zkoumaný text vykazuje v převaze znaky shodné se znaky písma obžalované, zejména poukázala na písmeno „P“, které má shodné znaky a lze předpokládat, že obžalovaná má jeho psané zažité. Specificky bylo napsáno malé „ž“, což je také významný identifikační znak. Shodné znaky jsou i v číslicích a nelze dohledat jejich dopsáním někým jiným (č.l.298), byť chyběl srovnávací materiál, který obžalovaná odmítla poskytnout, což je ale její právo a vynutit toto po ní nelze. Naopak rozporné identifikační znaky zjištěny nebyly, spíše některé ke srovnání chyběly. Znalce pak dospěla k závěru, že sporný text vyhotovila pravděpodobně obžalovaná, což je jakýsi střed, když používá stupnici v rozpětí nízká, střední a vysoká. Ovšem nikdo jiný než obžalovaná jako pisatel nevychází, když původ listiny prokazuje výpověď [redacted] a také protokol o jejím vydání. Nedává ani nejmenší smysl, aby obžalovaná vydávala listinu sepsanou někým jiným, když byl zcela jasně prokázán i její motiv.

U obžalované byly zajištěny také další listiny. Jedná se e-maily z července 2013 dvou advokátů – [redacted]. Oba se k nim obecně vyjádřili. [redacted] sdělil, že listina – prohlášení se týká [redacted] s obžalovanou ho obvinili z nekorektního jednání (č.l.328). Nechtěl se s nimi setkat a proto pověřil [redacted] dřívějšího obhájce obžalované, aby ji dal podepsat prohlášení. Ten toto potvrdil, prohlášení obžalované zaslal e-mailem. Nevěděl ale, jak s nimi obžalovaná naložila (č.l.331).

Svědce byla zmíněna věc obviněného [redacted]. Věc tohoto obviněného byla shodou okolností řešena také ve stejném senátu jako tato věc. Vedena byla pod sp.zn. 6 T 240/2014, když bylo rozhodnuto o vině [redacted] a byl mu uložen podmíněný trest. Soud tento spis provedl jako listinný důkaz. V citované věci se jednalo o přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaná je jednou poškozených. Trestní oznámení bylo obžalovanou a sepsala je skutečně [redacted]. Oznámení bylo podáno dne 26.6.2013, týkalo se ovšem i dalších osob.

Následně už věc šetřila věc z důvodu použité právní kvalifikace Policie ČR na úrovni policejního obvodu.

Spíše podpůrné povahy jsou výpovědi dalších dvou policistů ze stejného útvaru jako [REDAKCE]. Z výpovědi svědka [REDAKCE] vedoucího odboru hospodářské kriminality Krajského ředitelství Libereckého kraje. Z jeho výpovědi zjištěno, že [REDAKCE] řešila věc obžalované a [REDAKCE] ale neznal podrobnosti. O této věci dozvěděl nejprve telefonicky od [REDAKCE], protože byl na služební cestě. O celé věci byl sepsán záznam a podáno trestní oznámení na Okresní státní zastupitelství v Liberci. Posléze s [REDAKCE] mluvil, byla z celé věci překvapená. Už před tímto oznámením mu [REDAKCE] sdělila, že se s ní chtěla obžalovaná sejít mimo pracoviště. Místo si přesně nepamatoval. Doporučil ji, aby schůzku zrušila a o samotě s obžalovanou nescházela. Obecně věděl také o trestním oznámení podaném obžalovanou pro podvod. Z výpovědi druhého z policistů [REDAKCE] soud zjistil následující. Jeho kolegyně [REDAKCE] za ním přišla na počátku 2013. Měla mít schůzku s obžalovanou. Z této schůzky měla obavy, protože si nebyla jistá, čeho se bude týkat. Mluvila o nabídkách schůzek mimo kancelář, která odmítla. Téma těchto schůzek neznala, ale bylo jí doporučeno, aby na ně nechodila. Otevřeně mluvil o jejich obavách z podrazu. Informovala proto také GIBS. Nechtěla, aby se schůzky účastnil další policista, ale předal ji záznamník. Po schůzce se vrátila rozrušená, dokonce plakala. Mluvila o nabídce úplatku ve výši 500.000,- Kč od obžalované. Bohužel se ukázalo, že záznamník nezapnula. Obžalovaná ale napsala nabídku na papír, který si vzala zpět.

Svědka [REDAKCE] k věci vypovídal až v opakovaném hlavním líčení. K věci samé popsal důvod jeho účasti na setkání dne 4.12.2013 u [REDAKCE]. O účast ho požádala obžalovaná. Jednání se mělo týkat úniku informací ze spisu [REDAKCE]. [REDAKCE] jim měla vysvětlit důvod poskytnutí informací [REDAKCE]. O tomto se měl dozvědět u soudu během výslechu, ale výslechu [REDAKCE] jakožto obžalované přítomen nebyl a ani nesměl být přítomen. Mimoto [REDAKCE] byla vyslýchána jako svědek ve věci, kde jsou stíháni obžalovaná a M.Pižl. Poškozeným je [REDAKCE] její přítel, jak doložila také listinami ve věci zdejšího soudu pod sp.zn. 3 T 143/2013.

Ve věci byl pořízen audiovizuální záznam schůzky ze dne 4.12.2013 mezi obžalovanou, [REDAKCE] na jedné straně a dna druhé s [REDAKCE]. Nahrávka je dlouhá kolem padesáti minut. Rozhovor se týká věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 3 T 134/2013. Trestní stíhání bylo vedeno proti [REDAKCE] pro přečin podvodu podle § 209 odst.1, 3 tr.zákoníku. Obžalovaná a [REDAKCE] vystupovali v této věci jako svědci. Spis byl také jako listinný důkaz přečten, ale k věci samé nepřinesl ničeho, posléze byl také přehrán zčásti záznam z hlavního líčení. Poněkud zarážející je zejména chování [REDAKCE] během schůzky. Soud tím míní arogantní chování vůči policistce a je s podivem, že mu toto strpěla a nenechala ho vyvést. Navíc si [REDAKCE] píše během hovoru SMS, což toto jen dokládá. Schůzka jako celek je sice ve vztahu k této věci bezobsažná. Na druhou stranu nahrávka prokazuje způsob uvažování a vyjadřování obžalované, které se pohybují v poměrně jednoduchých vzorcích. Při pozorném sledování si lze všimnout, že obžalovaná [REDAKCE] dokonce dosti servilně

pokračování:

č.j.6T 299/2014-339

míchá kávu. Z tohoto lze dovodit jejich vzájemný úzký vztah a také zájem obžalované, aby nebyl stíhán. Samozřejmě se snažila vyhnout se vlastnímu trestnímu stíhání, ale výsledkem bylo namísto toho stíhání v této věci.

Soud zhodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu a také na základě svého vnitřního přesvědčení podle § 2 odst. 6 tr. řádu. Dospěl po zhodnocení k závěru, že tvoří ucelený logický řetězec usvědčující obžalované bez důvodných pochybností ze spáchání a vylučují, že by ke skutku mohlo dojít jinak nebo by ho spáchal někdo jiný. Soud zhodnotil jako věrohodnou výpověď svědků [REDAKCE] v návaznosti na ně listinné důkazy, včetně nahrávky schůzky svědkyně [REDAKCE] s obžalovanou [REDAKCE] a také znalecký posudek z oboru písmoznalectví.

Obhajoba obžalované byla založena na popření jakékoli nabídky, i když obžalovaná vypovídala v přípravném řízení a poté až v odročeném hlavním líčení, kdy celou věc označila za smyšlenku, kterou měla [REDAKCE] odvést pozornost od úniku informací, který se ale vůbec neprokázal (č.l.311). S policistkou [REDAKCE] se několikrát setkala, když ji v roce 2013 spolu s [REDAKCE] prošetřovala pro podezření z trestných činů podvodu, resp. lichvy. Současně tehdy vystupovala jako svědkyně ve věci obviněné [REDAKCE] která měla mít část trestního spisu, který se měl týkat obžalované. Dokonce toto mělo být zaprotokolováno. [REDAKCE] o obžalované skutečně vypovídala, protože ta zprostředkovala půjčku jejímu známému [REDAKCE]. Jednalo se o věc zdejšího soudu vedenou pod sp.zn. 3 T 134/2013. Ovšem první hlavní líčení proběhlo 25.11.2013, tedy před nabídkou úplatku, druhé až 20.1.2014. Nesmysl je také její tvrzení o protokolaci soudcem, protože hlavní líčení bylo nahráváno. Referát soudce je až z 3.12.2013, po přepsání protokolu. Konečně [REDAKCE] uvedla pouze spisovou značku věci obžalované a [REDAKCE]. O žádné části spisu nemluvila. Tyto skutečnosti soud uvádí jako důkaz vědomých fabulací ze strany obžalované. Dále. Obžalovaná s [REDAKCE] řešila rovněž své trestní oznámení na [REDAKCE]. Zde opět uváděla nepravdu, protože trestní oznámení s ní sepsala [REDAKCE] v červnu 2013, další její výslech (podání vysvětlení) byl v červenci a pak v září 2013. Nemohla se tedy v říjnu dožadovat dalšího postupu s tvrzením, že se nic neděje, když krátce předtím byla vyslýchána. Současně se jí svěřila [REDAKCE] se svými problémy v rodině a v práci. Obávala se odposlechu od GIBS. [REDAKCE] měla souhlasit se schůzkou v Chrastavě, na kterou ale nepřišla. Není jasné, proč by se měla policistka – vyšetřovatelka scházet s kýmkoli v městě mimo své pracoviště. Dále se obžalovaná obecně vyjádřila ke schůzce 4.12.2013 v kanceláři u [REDAKCE] která je celá nahrána. Následně byla s [REDAKCE] zadržena. Důvodem schůzky měl být tzv. únik informací ze spisu vedený [REDAKCE] kde je jednak veden jako poškozený [REDAKCE] známý [REDAKCE] ale tuto věc, protože v ní vystupuje jako svědkyně, což také samé uvedla. Další spisová značka uvedená [REDAKCE] se týká jí samotné, jak soud shora vyložil. Obžalovaná vysvětlovala také text napsaný [REDAKCE] znějící „aby začala mluvit o [REDAKCE] který vydala při zadržení. Měl být napsán, aby to vypadalo, že [REDAKCE] je stále v místnosti, i když odešla vařit kávu. Uvedené je nesmysl. Pokud

by se někdo obával odposlechu, tak by z kanceláře odešel prostě jinam. Rovněž tak nemusí mít nikdo obavu ze situace, kdy se jenom mlčí. Obhajoba namítala, proč by měla obžalovaná nosit listinu s nabídkou úplatku. Ovšem obžalovaná vydala listinu s nabídkou úplatku i s textem od [REDAKCE]. Zejména obžalovaná vydání listiny s nabídkou úplatku podepsala podle protokolu na č.l.45. Policisté také všechny listiny vyfotografovali (č.l.47-51a). Vedle toho vydala i další listiny. Není tedy pochyb, že vydala také listinu s nabídkou úplatku. Důvody, proč si ji stále nosila zjistit nelze, ale v přípravném řízení její držení nepopřela. V hlavním líčení pro změnu tvrdila, že si na její sepsání nepamatuje (č.l.310). Věrohodnost obžalované snižuje skutečnost její odsouzení. Odsouzena byla rozsudkem Okresního soudu v Liberci z 30.9.2009, č.j. 1 T 150/2004-214, za trestný čin podvodu podle § 250 odst.1, 2 tr.zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Na obžalovanou se v uvedené věci hledí jako na netrestanou, ale zásadním způsobem toto odsouzení snižuje obecně její věrohodnost. Soud ze shora uvedených důvodů obhajobu obžalované odmítl jako smyšlenou a důkazně nepodloženou.

Soud kvalifikoval jednání obžalované jako zločin podplácení podle § 332 odst.1, 2 písm. a) tr.zákoníku. Uvedená skutková podstata chrání zájem státu na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarání věcí veřejného zájmu. Obstarání věcí obecného zájmu je činnost související s plněním úkolů týkajících se věcí zájmu. Zpravidla jde o rozhodování orgánů státní moci, ale může jít také o jiné podobné činnosti. Nejčastěji jsou to potřeby kulturní, sociální, případně činnosti obdobného druhu. V této věci se jednalo o zájem na řádném zjištění pachatelů trestné činnosti a jejich spravedlivém potrestání v souladu s ust. § 1 odst. 1 tr.řádu. Takové úkoly musí být plněny nestranně a řádně, aby nebyla zvýhodněna žádná skupina nebo osoba, ať už fyzická nebo právnická. Obžalovaná se proto rozhodla nabídnout úplatek policistce, která prováděla úkony v její věci, resp. ve věci její přítele. Úplatek je definován jako neoprávněná výhoda spočívající v přímém obohacení nebo v jiném zvýhodnění upláceného. Může se jednat o přímý majetkový prospěch nebo o různé jiné zvýhodnění. Možných variant je celá řada, od hotovosti, po protislužbu, poskytnutím bezplatné služby spočívající například v úhradě služeb řemeslníků, prodej vozidla výrazně pod cenou, služby prostitutek, apod. Již bylo řečeno, že možností poskytnutí úplatku je celá řada a nadto se mohou v reálném životě kombinovat. Výše úplatku nemá stanovenou minimální výši, což je rozdíl oproti majetkovým trestným činům. Nepřípustná je ale jakákoli výše, protihodnota nebo výhoda. V této věci se jednalo o nejběžnější formu uplácení. Jednalo se o nabídku finanční hotovosti s uvedením její výše předem, včetně způsobu splatnosti. Samozřejmě byl v této nabídce svého druhu uveden rovněž požadavek obžalované. K naplnění skutkové podstaty postačuje nabídka úplatku, jak se stalo v této věci. Není nezbytné úplatek zčásti nebo zcela poskytnout. Zákonným znakem pro použití kvalifikované skutkové podstaty je spáchání vůči úřední osobě. I tento znak je naplněn, protože ke spáchání došlo vůči příslušnici Policie České republiky jakožto člence ozbrojeného sboru. Příslušníci Policie ČR jsou řazeni mezi příslušníky ozbrojených sborů podle § 1 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jsou proto zařazeni mezi úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Mezi jednáním

pokračování:

č.j.6T 299/2014-340

obžalované a popsaným následkem je jednoznačně dána příčinná souvislost. Z hlediska zavinění jde o úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Už sama povaha předmětné skutkové podstaty vylučuje jinou formu zavinění. Soud svůj závěr o přímém úmyslu ze strany obžalované opírá o následující skutečnosti. Obžalovaná z několika výsledků věděla o probíhajícím šetření majetkové trestné činnosti ze strany policie její osoby spolu s [REDAKCE]. Snažila se opakovaně sejit s policistkou [REDAKCE] která šetření prováděla. Tato ale její návrhy odmítla. Nakonec se rozhodla nabídnout jí úplatek, když při nabídce současně konkrétně uvedla, co by za něj požadovala.

Soud nekvalifikoval jednání obžalované oproti obžalobě jako přípravu zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Odvolací soud postupoval dosti a nařídil zcela nezvykle, aby se soud vypořádal s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČSSR 6 Tz 28/80. Soud by toto rád provedl, ale opravdu to není v jeho moci. K věci samé. Už podle právní věty v obžalobě měla obžalovaná vytvářet podmínky pro spáchání uvedeného zločinu. Spočívat mělo její jednání v tom, že navedla úřední osobu – policistku [REDAKCE], aby vykonala svoji úřední činnost v rozporu s jiným právním předpisem. Takto by sobě a jinému opatřila značný prospěch. Soud na počátku uvádí, že souběh trestných činů podplácení podle § 332 tr. zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku je samozřejmě možný a nevylučuje ho ani teorie. Typicky může nastat situace, kdy úřední osoba úplatek přijme a pak jedná v rozporu se svými zákonnými povinnostmi. V případě policejního vyšetřovatele lze uvažovat o přijetí úplatku a následném zmaření trestního stíhání. Například tak, že se trestní stíhání po prověřování ani nezahájí, úkony nesměřují k rozhodnutí, atd. V praxi se ale jedná o velmi malý počet věcí, bez ohledu na výsledek, tj. zda došlo k odsouzení nebo zproštění. Ovšem v této věci se mělo jednat o přípravu citovaného trestného činu. Příprava coby prvotní stadium trestné činnosti je definována v ust. § 20 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto ustanovení je uveden pouze demonstrativní výčet možných způsobů spáchání přípravy. Obvykle se jedná o obstarávání prostředků ke spáchání, například zbraní, plánek místa činu, apod. Může spočívat rovněž v také v organizování, návodu a pomoci. Všechny tyto formy přípravy jsou ale také druhy trestní součinnosti podle § 24 tr. zákoníku. Zásadní otázkou v této věci je, v čem by spočívalo ono vytváření podmínek ke spáchání. Soudu toto dosud nikdo nesdělil, zejména ne státní zástupce. Zjistit ze spisu toto nelze. Obžalovaná sama ničeho nevytvořila a pouze nezvykle otevřeně nabídla úplatek ve formě finanční hotovosti. Posléze toliko jednala s [REDAKCE]. Neudělala nic méně, ale také nic více. Ve skutkové větě také není jakkoli popsána tato její údajná přípravná činnost. Obžalovaná policistku [REDAKCE] k ničemu úspěšně nenavedla a podmínkou trestnosti ale je, aby se příslušná úřední osoba o spáchání alespoň pokusila, tzv. akcesorita účastenství podle § 24 odst. 1 tr. zákoníku. Podle judikatury, z povahy věci nijak rozsáhlé, je rovněž z hlediska trestnosti nezbytné, aby se pachatel – úřední osoba, o spáchání alespoň pokusil (6 Tz 28/80 – v tomto případě nešlo o přípravu, ale o přímo o návod k trestnému činu). Uvedené rozhodnutí je už podle spisové značky rozhodnutím v rámci řízení o stížnosti o porušení zákona, kdy soud zrušil rozsudek a vrátil věc k dalšímu šetření. Nelze zejména pominout, že citovaná věc stala v roce 1979. Jednalo se uplácení úředníku za účelem získání

bytu, tedy zcela odlišná situace než v této věci. Mimoto věc byla doznaná. Naopak se v této věci nejedná o konzumaci trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby (7 Tz 39/81). Závěrem lze shrnout, že v této věci nebylo ze strany obžalované prokázáno vytváření podmínek pro spáchání. Především se ale policistka [REDAKCE] o spáchání trestného činu ani nepokusila. Ze shora vyjmenovaných důvodů soud kvalifikoval jednání obžalované pouze jako zločin uplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši trestu v případě obžalované zhodnotil soud v její prospěch dosavadní bezúhonnost. Dále vzal do úvahy poměrně dlouhou dobu uplynulou od spáchání, což snižuje společenskou nebezpečnost spáchaného trestného činu. V případě jejího odsouzení z minulosti se na ni hledí jako na netrestanou. Společenská škodlivost spáchaného zločinu je velmi vysoká a ohrožuje bezpečnost lidí a zejména majetku, když se snažila uniknout následkům majetkové trestné činnosti. Dlužno dodat neúspěšně a je spolu s [REDAKCE] stíhána a také už zažalována. Jedná se o závažnou majetkovou trestnou činnost se škodou v řádech milionů korun. Na druhou stranu způsob spáchání ukazuje na značnou naivitu obžalované. Inspiraci ke spáchání lze snad dohledat v obecných představách o uplácení policistů, ale současně odpovídá vzdělání, způsobu uvažování a jednání obžalované. Soud má za to, že vzhledem k uvedeným okolnostem je možné ještě sledovat ukládaným trestem výchovné působení v souladu s ust. §§ 38 odst. 1 a 39 odst. 1 tr. zákoníku. Podle soudu i vzhledem k zachovalé osobnosti obžalované postačuje k naplnění účelu trestu, jak byl shora vymezen, ještě trest nespojený s přímým výkonem. Uložen jí byl trest v dolní polovině zákonné trestní sazby podle § 322 odst. 2 tr. zákoníku v trvání dvou let odnětí svobody. Výkon trestu byl odložen na dlouhou zkušební dobu v trvání tří let. Soud považuje za nezbytné výchovně působit na obžalovanou delší dobu především kvůli závažnosti spáchaného zločinu. Dále byl obžalované podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. a, b) tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 25 denních po 2.000,- Kč. Soud vycházel při ukládání tohoto trestu z toho, že se obžalovaná podílela na podnikání spolu s [REDAKCE]. Sama také zastává pozice ve statutárních orgánech obchodních společností. Finančními prostředky bezpochyby disponuje, pokud může nabízet úplatky v řádech statisíců a současně nabízet pomoc spočívající v zajištění nemovitostí. Podle soudu je výše trestu odpovídající jak okolnostem spáchání, tak také finančním možnostem obžalované. V souladu s § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalované stanoven pro případ, že by trest nevykonala, náhradní trest odnětí svobody v délce tří měsíců. Soud považuje délku náhradního trestu za odpovídající vzhledem k výši peněžitého trestu a společenské škodlivosti spáchaného přečinu.

pokračování:

č.j.6T 299/2014-341

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Liberci písemně, čtyřmo. V téže lhůtě nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obviněného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

V Liberci dne 10.11.2016

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Hujerová

Mgr. Richard Skýba v.r.
předseda senátu